

Fülöp Lajos

November

A Mátrára már köd ereszkedik,
barbár szelek ágakat cibálnak.
Sötét gondok ülnek meg a lelket,
fenn az égen vadlúd-ékek szállnak.

Fájdalmasan cseperész az eső,
monoton hangja őszi dallamú,
csak sír, csak sír, csak sír a szürkesség,
a megfakult fény csupa mélabú.

Elközelgett a gyertyás november,
holt kedveseink emlék-ideje.
Örök világosság már a részük,
s jutalmuk a béke égi csendje.

Mátraalja

Ahol a Nap és a Hegy összeér,
Mátraalja, magamba zártalak.
Velem vagy mindig. Még távolból is
látom tornyaid és a házakat.
Kicsi motyóját a hajléktalan
nem őrzi jobban, mint ahogy magam
amulettként hordozom szívemben
színes kontúrodat.

Benépesül az otthoni színpad,
arcok tűnnek fel a messzi múltból...
Régi, jó barátok hangját hallom
gyermekálmok tündérvilágából.
S az ébrenlét? Zsibongó, pesti tél,
arcomba csap a hűvös esti szél,
zord zenéje sorsomat süvölti,
élesen, haragvón.

De integetnek kéklő hegyeid,
patakjaid is bennem csobognak,

kis közeid zsákutcámat jelzik,
s harangjaid engem hívogatnak...
Bársonyos ujjaiddal megsimogatsz,
dajka-daloddal elandalítasz,
pest-budai Bakonyában élő,
tékozló fiadat.

Nagyrédei pincedal

Hanák Jánosnak

Vessző, vessző, szőlővessző,
tűz-mámorú levet termő,
bánatot-bút feledtető,
barátságot erősítő.

Dombok kincse, vulkán vére,
dalos kedvünk ébresztője,
Bacchus isten lakóhelye,
nagyrédei Hanák-pince.

Gyöngyös

Ez a város az én világom:
múltam, jelenem — ifjúságom.
Küzdelveim és örökségem:
jelenem, jövőm — öregségem.

Házai közt kószálok olykor
— már minden követ ismerek —,
hangulatos utcáit járom,
s rám köszönnek az emberek.

Kicsi köz ... Itt apám búcsúzott,
anyámra meg a gond szakadt —,
és egy kopottruhás fiúcska
dédelgette a vágyakat.

Ez gimnázium... Alma Mater...
emberformáló otthonom:
a soha meg nem elégedés
útjára vonzó vonzalom.

Tűnt időben rajzik az emlék,
nyitott — lehullott sok virág...
Vadháború, hányatott évek —,
s hittük, eljön egy jobb világ.

Kéklő hegyek ölelnek körül,
tölgyerdők őrző sátora,
szőlősoros, bortermő lejtők —,
versíró kedvem mámore.

Ez a város az én világom:
múltam, jelenem — ifjúságom.
Küzdelveim és örökségem:
jelenem, jövőm — öregségem.